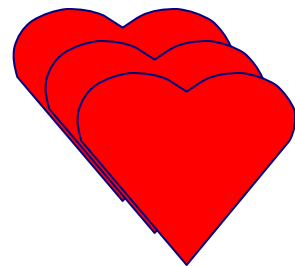
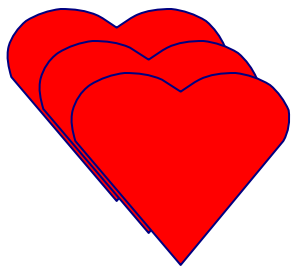

НАША ШКОЛА

БИЛТЕН ОШ „БРАНКО ПЕРИЋ“ РУДНА ГЛАВА * Број 7

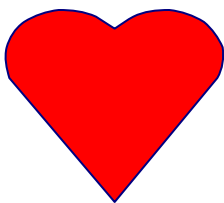

ЉУБАВ

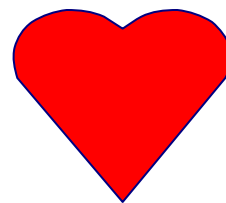

*Опраштамо се,
опраштамо се и страшно другим ногама
одлазимо у свет.*

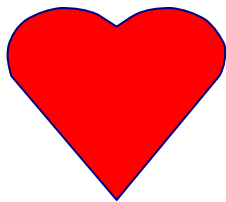
*Ти у своју младост
онуда иза фабрике,
иза пристаништа
и моста,
низ раскршћа која се разилазе као посважани људи.*

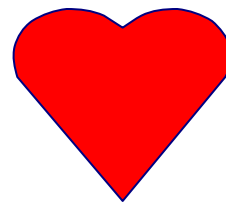
*Ја у своју младост
овуда уз пругу
где трава има укус воде,
песка
и сунца.*

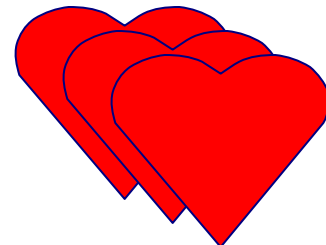
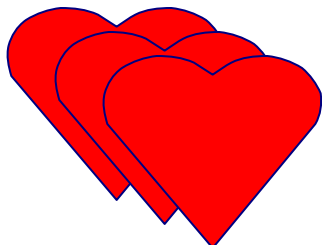
*Никуда више нећемо седети у истој клупи,
ни једно од другог преписивати задатке,
ни делити ужину на одмору.
Никуда се више нећу смејати твојим олињалим луткама
ни ти мом неукроћеном жврку на темену
за који су ме вечито чупкали
они што седе иза нас.*

*Није то више завршена само једна школска година.
Кажу:
готово је детињство.
Једно велико детињство данас је готово.
Кажу:
и сви су заједно радосни,
и котрљају се низ степенице као шака просутих кликера
и сви су смешни од задовољства
као пластелинске фигуре,
и сви су шарени и чудни
као град за време великих празника.*

*Само ја знам:
никуда више,
никуда више
нећемо се ухватити за руке
и ходати од угла до угла
и покушавати узалуд да се сетимо док ћутимо
нечега врло важног,
нечега тако огромно важног,
чега се раздвојени никада више нећемо сетити.*

Мирослав Антић

УВОД

Како се приближавамо крају првог полугодишта, ево опет и нас са новинама. Овај пут имате прилику да уживате у такорећи двоброју билтена „Наша школа“

Прошле школске године смо Вам остали дужни неке информације, те ћемо се потрудити да то надокнадимо овом приликом. Ово је заправо број у броју, па уживајте. До сад смо добијали само похвале, хвала Вам на њима. Потрудићемо се да оправдамо Ваше поверење и будемо још бољи. Било би нам драго да чујемо и по коју критику јер би нам то помогло да се усавршимо. По старом добром обичају, имаћете прилику да сазнате пуно нових информација о дешавањима и активностима у нашој школи. Поред већ устаљених рубрика биће и неких нових, за које се надамо да ће Вам се допасти.

Аутори

УСПЕХ УЧЕНИКА ОШ „БРАНКО ПЕРИЋ“ НА КРАЈУ ПРВОГ ТРОМЕСЕЧЈА ШКОЛСКЕ 2008/2009. ГОД.

Од укупно 277 ученика позитиван успех је постигло 197 ученика, што укупно износи 71,72%, а негативан 76 ученика, односно 27,44%, док је 4 ученика (1,44%) остало неоцењено.

Нижи разреди: од укупно 112 ученика позитиван успех постигло је 104(92,86%), а негативан 8 ученика (7,14%) и то 4 са једном негативном, 3 са две негативне и 1 са три негативне.

Виши разреди: од укупно 165 ученика позитиван успех постигло је 93 ученика(56,36%), 68 (41,21%) негативан успех (са једном 23, са две 15, са три 5, са четири 11, са пет 4, са шест 4, са седам 5, са осам 1), док је четворо ученика остало неоцењено.

Сви ученици првог разреда (20) постигли су позитиван успех, исти успех имају и

две ученице одељења са
посебним потребама.

Снежана Николић

...ДОГОДИЛО СЕ...

Дан школе

20.09.2008. године прославили смо Дан школе. Ове године смо одлучили да овај дан обележимо у просторијама подручне школе на Кршу. Организована је бициклијада до Крша у којој су учествовали ученици заједно са наставницима и директором школе Новицом Богдановићем. Ученици су се окупили у дворишту школе одакле су возећи своје бицикле кренули ка Кршу. Бициклијада није била такмичарског, већ рекреативног карактера, тако да није било победника.

- ученици се припремају за полазак-

С обзиром да је Крш удаљен пар километара од Рудне Главе и да је поприлично велики успон, била је неопходна добра кондиција како би се стигло до циља.

- мали предах до циља-

Уморне ученице су на Кршу сачекали наставници који су им поделили сендвиче и освежење који су итекако били добродошли након овако напорног пута.

- ученици на циљу-

- ...а можда и нису тако уморни...-

У поподневним сатима приређена је пригодна закуска у просторијама школе на Кршу.

„РАДОСТ ЕВРОПЕ“

05.10.2008. одржан је 33. сусрет деце Европе – РАДОСТ ЕВРОПЕ-

Сусрет који је традиционалног карактера је уприличен у Београду у Арени.

Наша школа је била позвана и у недељу су отишли у Београд како би присуствовали овој свечаности. Учитељица, Весна Илијић, која је водила наше ученике, нам је рекла да је организација била одлична и да су се ученици лепо дружили и били весели и задовољни.

- пут ка Београду-

- ученици испред Арене у Београду-

„ Дечја недеља “

У оквиру „ Дечје недеље“, која је одржана од 06-10.10.2008 и ове године под организацијом учитељице Јасмине Ђорђевић, реализоване су бројне активности. У понедељак и петак су се активности спроводиле засебно у централној и подручним школама, а осталим данима су се одвијале у матичној школи.

Активности по данима:

- **Понедељак:** ношење транспарената са дечјим правима
- **Уторак:** маскембал
- **Среда:** приредба поводом пријема првака у Дечји савез
- **Четвртак:** спортске активности
- **Петак:** Бојење и осликавање дворишта

Активности су успешно реализоване сваког дана према утврђеном плану, а највећи утисак на ученике је оставио маскембал. Тада су могли да се преобуку у своје омиљене ликове и да се препусте маштању.

Жири у саставу Раденка Тодоровић, Бојан Тасев и Павловић Драганче је помно пратио дефиле маске и одабрао најлепше три (по њиховом мишљењу), које су добили похвалнице. Жири нам је открио да је задатак био веома тежак јер су сви ученици били оригинални и

лепи, али наравно неко је морао да буде најлепши.

... ОДРЖАН КРОС ЗА УЧЕНИКЕ ОД I - VIII РАЗРЕДА...

Дана 22.10.2008. одржан је јесењи крос за ученике од I - VIII разреда.

Крос за ученике од V - VIII разреда одржан је у периоду од 11 до 12³⁰ часова, а за ученике нижих разреда у периоду од 13 до 14³⁰ часова на сеоском игралишту. Сви ученици су имали обавезу да учествују.

-ученици шестог разреда на старту-

Најбоље резултате у петом разреду постигли су:
у женској категорији Катић Александра, а у мушкој категорији Филиповић Јовица.

- ученици се припремају за крос-

Од шестака најбољи су били:
у женској категорији Голубовић Ивана, а у мушкој категорији Пауцић Александар.
У седмом разреду најбоље су се показали:
у женској категорији Бучановић Наталија, а у мушкој категорији Стефановић Стефан
Најбољи од осмака су:
у женској категорији: Милосављевић Ивана, а у мушкој категорији Босиоковић Саша.

- ученице седмог разреда-

Што се нижих разреда тиче, у првом разреду најбоље су се показали:
у женској категорији Ђорђевић Анита
у мушкој Журкић Вељко
Из другог разреда најбољи су били:
у женској категорији Јовановић Ирена, а у мушкој Грујић Вељко
Од трећака најбољи су били:
у женској категорији Траиловић Марија, док је у у мушкој категорији најбржи био Степановић Милан
Четврти разред су најбоље представили:
у женској категорији Балановић Милена, док је од дечака први на циљ стигао Макуловић Лазар.
Крос је протекао без проблема и ученици су задовољни напустили сеоско игралиште.

...ОДРЖАНА СПОРТСКА ТАКМИЧЕЊА...

Ове школске године одржана су такмичења из стоног тениса, кошарке и малог фудбала, на којима су представници наше школе показали завидан ниво.

08.10.2008. одржано је општинско такмичење у стоном тенису у сали ОШ „12.септембар“ у Мајданпеку. На такмишењу су учествовале екипе четири основне школе из општине (није учествовала екипа ОШ „Вук Караџић“ из Доњег Милановца)

У женској конкуренцији (екипно) освојили смо прво место. У појединачној конкуренцији заузели смо прва три места. Прво место је освојила ученица седмог разреда Зорана Филиповић. Друго место ученица седмог разреда Драгана Сурдуловић, а треће место Кристина Крчмаревећ, такође ученица седмог разреда.

У мушкој конкуренцији наша школа је заузела друго место (екипно), док је у

појединачној конкуренцији Клокочинац Никола, ученик осмог разреда, заузео друго место.

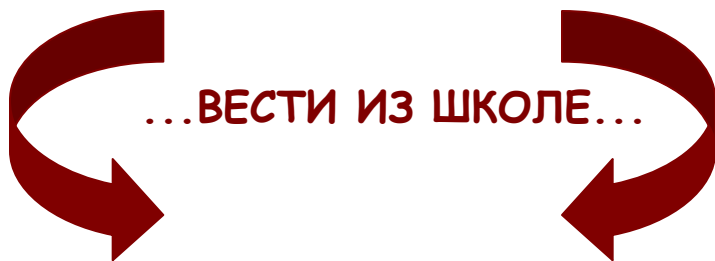
На окружном такмичењу из стоног тениса које је било одржано 05.10.2008. у хали спортова у Бору, наше девојчице су екипно заузеле треће место, а појединачно друго (Зорана Филиповић).

29.10.2008. одржано је и општинско такмичење у кошарци у хали спортова у Мајданпеку. У мушкој конкуренцији наша екипа је освојила треће место, док је женска екипа заузела прво место. За окупно такмичење које је требало да буде одржано 05.11. у Бору, није био обезбеђен превоз.

17.12.2008. одржано је такмичење у малом фудбалу у хали спортова у Мајданпеку. Наша женска екипа је освојила прво место, док је мушка екипа заузела треће место.

„Наравно да смо задовољни досадашњим успехом наших спортиста и надамо се и очекујемо да ће ученици

наше школе у фер и спортској борби достојно репрезентовати нашу школу, уз поштовање правила игре и противника, као што је у осталом и досад чињено", рекао нам је наставник физичког васпитања Тасић Станоје у кратком интервјуу.

...ВЕСТИ ИЗ ШКОЛЕ...

Освојена награда из ликовне културе

На одржаном конкурсy „Нацртај цртеж - заплочи војним бродом", које Министарство одбране и војске Србије организује за децу узраста од 6-12 година, ликовни радови из наше школе су били веома запажени.

Наиме две ученице петог разреда **Маријана Балановић** и **Габријела Божиновић** заузеле су **друго место**. Оне ће заједно са осталих 48 другонаграђених бити гости Специјалне бригаде Војске

Србије и добиће мајице, качкете и шоље са ознакама Војске Србије.

Шта друго рећи него да им се захвалимо што су на овако запажен начин представљале нашу школу.

Одржано предавање у школи на тему зависности

27.11.2008. нашу школу су посетили доктори из Завода за заштиту здравља, Зајечар и одржали предавање на тему зависности и одржавања хигијене.

Предавања су била одржана и у подручним и у матичној школи.

Нижи разреди су слушали о неопходности одржавања хигијене, док су виши разреди присуствовали предавању о болестима зависности.

Том приликом деци су подељени одговарајући флајери и постери у складу са одслушаним предавањима и они су могли да постављају питања.

Наравно наша новинарска секција је била присутна и анкетирала је неке од ученика који су присуствовали предавању.

НС: Шта мислиш о цигаретама?

Клаудија Здравковић: Мислим да су штетне по здравље оних који их користе, а још више за људе у околини.

НС: Шта си још запамтила на овом предавању?

Клаудија Здравковић: Ако се једном крене тим путем онда је тешко престати с тиме.

НС: Шта би ти предузела поводом тога?

Клаудија Здравковић: Затворила бих фабрике цигарета и забранила њихово рекламирање и продају, а свако ко би прекршио правила био би кажњен огромном новчаном казном.

НС: Твоја порука за крај?

Клаудија Здравковић: Ако се већ говори о томе како су цигарете штетне по здравље, онда морамо бринути о свом здрављу и одрећи се цигарета.

НС: Да ли си видела дрогу уживо?

Катарина Балановић: Уживо не, али на слици јесам

НС: Да ли познајеш људе који користе дрогу?

Катарина Балановић: Не лично, али сам чула да има наркомана у селу који је конзумирају.

НС: Ако икада будеш у прилици да ти неко понуди дрогу, шта ћеш урадити?

Катарина Балановић: Наравно да ћу одбити. Не бих се никада усудила да пробам зато што сам свесна колико је штетна и куда води коришћење дроге – директно у смрт, а ја волим живот.

НС: Шта мислиш о алкохолу након овог предавања?

Марија Адамовић: Мислим да је изузетно штетан по здравље људи ако се користи свакодневно и у огромним количинама

НС: Шта би поручила особама које пију?

Марија Адамовић: Па поручила бих им да признају себи да су болесни, и да крену да се лече, јер ће у супротном поред свог здравља уништити и своју будућност.

НС: Шта је по твој мишљењу најопаснија зависност, цигарете, дрога или алкохол?

Марија Адамовић: Мислим да није потребно да се пореде, јер су све опасне и треба их избацити из употребе.

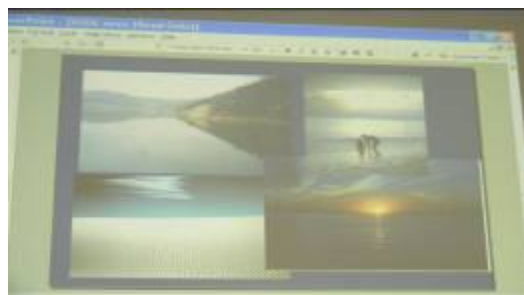
...Прошао пројекат школе...

Наша школа је аплицирала на недавно објављеном конкурс у „Армалов фонд за очување здраве пијаће воде“ и добијена је потврда да је пројекат прошао и ускоро би требала да почне његова реализација.

Наиме нашој школи је омогућено да замени старе санитарije новим услед занимљивог акционог плана који је тим наставника осмислио на задату тему. Реализација пројекта ће трајати до краја школске 2008/2009. године и обухватиће прегршт активности из различитих предмета.

Прва активност је већ одржана у среду 03.12.2008. године у школској библиотеци. Реч је о предавању у виду презентације на тему „Вода живот значи, сачувајмо је“. Наставник биологије Бранислав Миладиновић, наставница хемије Раденка Тодоровић и наставница географије Анита Адамовић, одржали су предавање на поменутој тему.

Свако је причао о неопходности очувања здраве и пијаће воде из свог домена, а предавање је пропраћено слајдовима уз помоћ којих је присутним ученицима и наставницима прича била дочарана на прави начин.

Наша новинарска секција је била присутна и на овом предавању и поставила је по неколико питања присутним ученицима.

НС: Шта мислиш о предавању?

Марија Адамовић: Веома је било поучно.

НС: Да ли ћеш од сада више водити рачуна како се вода и природа не би додатно загађивали?

Марија Адамовић: Да, наравно, након одслушаног предавања свеснија сам у ком би смо се проблему нашли када би нестало пијаће воде.

НС: Мислиш ли да ће то и остали учинити?

Марија Адамовић: Мислим да неће сви, али се надам да ће већина повести мало више рачуна.

НС: Да ли си запамтила када је СВЕПСККИ ДАН ВОДА?

Марија Адамовић: Јесам, 22. марта.

НС: Шта мислиш о предавању?

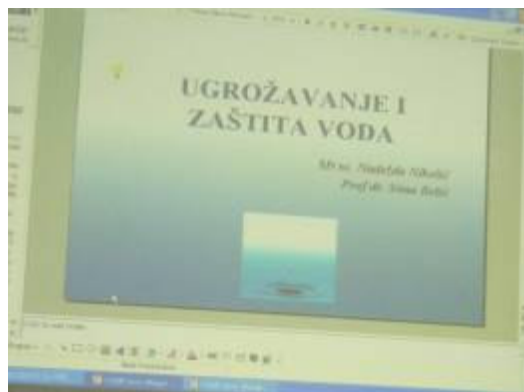
Катарина Балановић: Занимљиво, научили смо нешто ново.

НС: Да ли ћеш се од сада другачије опходити према води и природи?

Катарина Балановић: Не, зато што сам се и до сада савесно понашала, те ћу само тако наставити.

НС: Како ти се допала презентација и дали би ти то мало другачије урадила?

Катарина Балановић: Презентација ми се веома допала, била је занимљива и богата информацијама, тако да не бих ништа мењала.

'- хајде да је само штитимо-

НС: По твом мишљењу колико је овај проблем озбиљан?

Мартин Бобојевић: Веома озбиљан и ако ускоро не променимо своје понашање прети нам опасност од нестајања здраве и пијаће воде.

НС: Како си се до сада опходио према води и да ли ће се од сада нешто променити у твом понашању.

Мартин Бобојевић: Да будем искрен, нисам баш много обраћао пажњу, али ћу од сада то свакако чинити,

НС: Како ти се свидело предавање?

Мартин Бобојевић: Било је одлично, а свакако и поучно.

НС: Шта мислиш о предавању?

Јован Радуловић: Све најбоље, та тема је веома важна за све нас

НС: Шта си запамтио са презентације?

Јован Радуловић: Па, не треба загађивати воду и све ће бити у најбољем реду.

НС: Шта би предузео поводом овог проблема?

Јован Радуловић: Донео бих неки закон и свако ко би загађивао воду био би кажњен по основу тог закона.

НС: Како ћеш се односити према води од сада?

Јован Радуловић: Као и до сада, нисам је загађивао, нити ћу...

О даљим активностима везаним за овај пројекат бићете благовремено обавештени у наредном билтену.

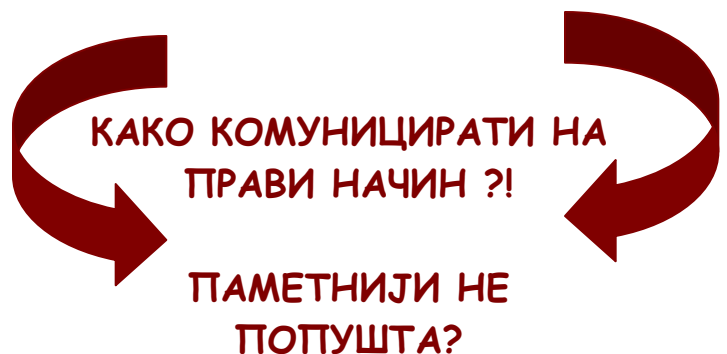
-оне нам требају, сачувајмо их-

ЗАПЧЕО СА РАДОМ ШКОЛСКИ ТИМ ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ ОД НАСИЉА

Школски тим за заштиту деце од насиља који сачињавају учитељица Трујановић Вера, дефектолог Гицовић Ивана и биолог Миладиновић

Бранислав, упознао је Савет родитеља, Школски одбор и Наставничко веће са програмом активности за ову школску годину.

Постављен је пано у холу школе са основним информацијама о насиљу и о Посебном протоколу. Психолог школе је започео обуку са групом ученика за посредовање у вршњачким сукобима. Више и детаљније о томе у наредном броју билтена.

Није ретко да се нађемо у ситуацији да су наши интереси и потребе непознати, неуважени

или угрожени. Таква ситуација лако може прерасти у сукоб. Питање је како одбранити своје интересе, не одустати од својих ставова и потреба у потенцијално конфликтном контексту. У оваквим ситуацијама при руци су нам неки уобичајни начини реаговања. То су пре свега нападачка реакција и попустљива реакција. На жалост, иако су најчешће, ове реакције нису и најефикасније - оне обично доводе до разбуктавања сукоба и ескалације, ако је реч о нападачкој реакцији или до одлагања сукоба, ако је реч о попустљивој реакцији.

За разлику од нападачког реаговања, које не подразумева поштовање других и попустљивог, које не подразумева поштовање

себе, модел асертивног реаговања базира се на уважавању и поштовању и себе и других. Асертивно, самопоуздано реаговање подразумева вештину исказивања својих потреба и осећања на јасан начин, директан искрен начин. Ево неколико примера:

1. „Сметају ми честе упадице док говорим“, ова кратка порука изражава само наш став, чињеницу или опажање које нам се ускраћује.
2. „Видим да те ово што говорим нервира, а мени је потребно још пар минута да довршим своје мисли“, порука садржи препознавање осећања друге особе и исказивање сопствених потреба.
3. „Да ли си у стању да ме чујеш и сачекаш?“, порука од саговорника тражи да уважи жеље говорника.

Поред асертивних реченица постоји још један модел ненасилног комуницирања када су

наше потребе доведене у питање. Ја - реченице показују наш доживљај ситуације у које смо без вредновања других. Ја - реченица се састоји из неколико делова: у првом делу говоримо о поступку друге особе или дајемо неутралан опис догађаја „Када чујем (видим) да ...“, у другом делу говоримо о својој реакцији, без самооптуживања и правдања „... ја осећам ...“ или „... ја пожелим...“, у трећем делу говоримо о исходу који бисмо желели, без наредби, захтева „... желела бих да...“ или „... волео бих да ...“ или „... лакше би ми било да ...“.

Пример: „Кад не дођеш у заказано време, побесним и дође ми да одмах одем, а оно што бих волела је

да се сада договоримо колико ћемо у будуће да чекамо ако неко касни“. Овим начином комуницирања другима показујемо шта стварно желимо, а показујемо и отвореност да чујемо шта је другој страни важно. Постоје наравно и ситуације у којима је коришћење ја - реченица непрактично или неумесно. У такмичењу би коришћење ја - реченице деловало шаљиво, у ризичним ситуацијама адекватан одговор би био непосредно деловање, а не опис ситуације. На крају, важно је имати на уму да свако од нас може наћи особени начин на који ће уклопити асертивни говор и ја - реченице као додатну комуникациону вештину.

Снежана Николић

**НАШИ МЛАДИ
НОВИНАРИ**
...Интервју са...

Интервјуе које ћете имати прилике да прочитате наша новинарска секција је урадила крајем прошле школске године и с обзиром да смо ВАМ остали дужни њихово читање имаћете прилику да то учините сада. Наравно саговорнике ВИ бирате.

Овај пут су наши млади новинари баш били вредни и за вас урадили чак три интервјуа. Један са наставником биологије Браниславом Миладиновићем (по жељи ученика), а друга два су са прошлогодишњим разредним старешинама осмих разреда- Тасић Станојем и Ђокић Ђорђем. Ми смо питали, а шта су нам они одговорили имате прилику сада да прочитате.

... Интервју са наставником биологије- Браниславом Миладиновићем...

НС: Када сте одлучили да професор биологије буде Ваш позив и зашто?

НБ: Одлучио сам се сасвим случајно. Завршио сам средњу машинску и планирао да упишем права или економију. У време полагања пријемног испита сам био у војсци и нису ме пустили да га полажем. У септембру није било места на тим факултетима. Кренуо сам од факултета до факултета и уписао биологију.

НС: Да ли волите посао који радите?

НБ: Волим, и то све више како време пролази.

НС: Да ли сте заволели ову школу?

НБ: Јесам, због дивног одељења коме сам разредни, због колега и свих осталих ученика којима сам предавао и којима предајем.

НС: Сматрају ли овај посао тешким и одговорним?

НБ: Сматрам веома одговорним. Васпитање стављам испред образовања. Школа је васпитно-образовна установа. Ово је тежак и одговоран посао, може се наићи на разне проблеме. Велика је одговорност на наставницима, али део те одговорности морају да носе и ученици.

НС: Шта мислите о данашњим ученицима и да ли памтите неки посебан догађај са њима?

НБ: Школа се знатно изменила. Изменили су се закони, положај наставника и ученика. Сада је све

либералније што се одразило и на успех ученика. Закопи о правима и дужностима деце би требало да буду усклађени. А што се посебног догађаја тиче, па има их пуно, нпр. екскурзија прошле године. Била је опуштенија атмосфера и лепо смо се дружили.

НС: Ви сте разредни старешина 7-2, то Вам је уједно и прво разредно старешинство. Како се сналазите у тој улози и шта мислите о свом разреду?

НБ: Мислим да се сналазим добро. Што ћете оценити Ви са вашим успехом, колеktiv, директор. За мој разред мислим да је најбољи у школи по свему. Највише мрзим нељудскост. Не може сваки ученик да буде добар ђак, али може да буде добар човек. Због тога највише поштујем мој разред јер сматрам да су сви добри људи, па тек онда добри ђаци.

НС: Какав сте били ђак?

НБ: Одличан, имао сам све петице.

НС: Да ли сте бежали са часова, а ако јесте, колико пута.

НБ: Ја не бих то назвао бежањем, ишли смо полако. Јесам бежао када су сви били за, али то је било у средњој школи. У основној школи нисам никад побегао са часа. Тада нам то није падало на памет.

НС: Шта Вас најлакше изнервира?

НБ: Неодговорност, лаж, обмана, подлост и то највише мрзим код ученика. Сви грешимо, нико није безгрешан, али треба бити човек и признати грешку.

НС: Шта је Ваш највећи успех, као наставника?

НБ: Највећи успех као наставника је што сам остварио добру

комуникацију са већим делом ученика. ПУ су и успеси забележени на такмичењима, али пре свега здрав однос са ученицима.

НС: Шта Вас чини срећним?

НБ: Када ујутру устанем и видим да је леп дан, породица и посао без проблема.

НС: Да ли постоји нека одлука због које се сада кајете?

НБ: Што нисам активно тренирао фудбал, с обзиром да сам имао потенцијала.

НС: Најсмешнија ствар коју сте чули од ученика?

НБ: Па било их је пуно, да се сетим, нпр. „Рибе се споразумевају међу собом светлећим органима.

НС: Коју музику слушате приватно?

НБ: Слушам све, сем класике и цеза, у тој се причи не налазим.

НС: Да ли сте се некад бавили спортом и који је Ваш омиљени спорт?

НБ: Јесам, фудбалом, али не активно. Волео сам фудбал више од живота, то ми је омиљени спорт, а од пете године навијам за Црвену Звезду.

НС: Да ли сте филмофил, и који је Ваш омиљени филм?

НБ: Нисам филмофил. Волим домаће филмове јер су реални. Америчке не, јер су предвидиви. Поред домаћих, долазе у обзир и европски филмови.

НС: Када би сте се поново родили, били би Сте?

НБ: Професор биологије, мада то нисам до скоро говорио. Једноставно уклапам се у ту причу.

НС: Ваш животни мото?

НБ: Да идем кроз живот и да ме људи цене, да ме памте по добру. Не волим да се замерам људима. На крају свега, треба остати човек.

НС: Хвала Вам на сарадњи и одвојеном времену.

НБ: Хвала и вама што сте пожелели да овај интервју урадите баш са мном.

Новинарска секција

... Интервју са наставником физичког васпитања - Тасић Станојем...

НС: Колико дуго предајете у школи?

НП: У овој школи сам од 19.10.1982, значи 26 година.

НС: Да ли волите посао који радите?

НП: У сваком случају, у супротном га не бих ни радио.

НС: Зашто сте се определили баш за овај посао и када?

НП: Још као ученик. Завршио сам гимназију у Бору. У току школовања показао сам изузетне резултате као спортиста (срески првак у скоку у даљ), одлично сам играо фудбал, такође. Уз добре предиспозиције и вољу и жељу уписао сам факултет у Нишу.

НС: Шта је Ваш највећи успех као наставника?

НП: Највећим успехом сматрам то што су сви ученици били марљиви, вредни и доследни. Успеха у школи је било пуно: 2. и 3. место на кросу „Политике“, Београд (6. и 7. разред), пионери у фудбалу су шест година за редом били прваци у општини, а

други у Кладову, на регионалном такмичењу, итд.

НС: С обзиром да сте разредни старешина, како ће Вам ово одељење остати у сећању?

НП: Сматрам да су најдисциплинованији у школи. Пту је и Никола Толубовић, као ћак генерације. Сви су се залагали и мислим да су дали свој максимум.

НС: Који доживљај са њима ћете посебно памтити?

НП: Било је пуно лепих тренутака-екскурзија је на пример, била дивна. По први пут међу ученицима осмог разреда није било пушача, па чак ни алкохола. Мислим да је физичко васпитање допринело њиховом таквом избору.

НС: Ако није тајна, која је ово генерација по реду коју уводите као разредни старешина и која од њих Вам је најдража?

НП: Све су драге на свој начин, али прва генерација је остала у сећању, било је одличних спортиста и ученика.

НС: Шта мислите о ученицима некад и сад?

НП: Некада су ученици били дисциплинованији, пажљивије су слушали наставнике, а и наставници су их традиционалним васпитањем усмеравали на прави пут. Сада се ученици баве свим и свачим, имају слободу и попустили су у дисциплини.

НС: Шта би сте посаветовали данашње ученике?

НП: Није знање, знање знати, већ је знање, знање дати. Посаветовао бих им да заиста уче и да слушају наставнике.

НС: *Да ли има повлашћених ученика или су Вам сви једнаки?*

НП: *Што је дидактика и методика. Ниједан наставник не сме да покаже миљеника. Сигурно да постоје ученици који се истичу и предњаче из сваког предмета.*

НС: *Да ли постоји нека одлука због које се сада кајете?*

НП: *Немам одлука због којих се кајем, бар не неких које су биле од пресудног значаја. Што се ученика тиче, увек сам се трудио да их наградим већом оценом, а не да их оштетим.*

НС: *Да ли имате у плану да наредне школске године поново будете разредни старешина или планирате да се мало одморите?*

НП: *Ја нисам уморан од посла и могу бити разредни старешина, али то зависи и од других околности.*

НС: *Шта Вас најлакше изнервира?*

НП: *Ја сам дуготрпелив човек, али ме изнервира када ученици не мисле својом главом.*

НС: *Када би сте се поново родили, били би Сте?*

НП: *Исто, или бих завршио академију за позоричте и филм.*

НС: *Ваш животни мото?*

НП: *Рад, упорност, стрпљење и доследност- резултати долазе сами.*

НС: *Хвала Вам на сарадњи и одвојеном времену?*

НП: *Нема на чему, хвала и вама.*

Новинарска секција

...Интервју са наставником српског- Ђокић Ђорђем...

НС: *Колико дуго предајете у школи?*

НЂ: *У школи предајем 40 година. Моје прво радно место је било у Лукићу, где сам радио као учитељ 6 година. У међувремену сам завршио Вишу педагошку школу у Београду, уписао филолошки факултет, дао трећу годину и отишао о Босну- Градачац и тамо радио до 1991. године. Од '91-'96. године радио сам у Хрватској (Мирковци). Од '96-'98 године радио сам у Сремској Митровици, а од '98. године па све до данас у ОШ. "Бранко Перић" у Рудној Глави.*

НС: *За које радно место Вас вежу најлепше успомене?*

НЂ: *За прво радно место, са децом до четвртог разреда. Они се ипак разликују од старије деце.*

НС: *Да ли Вам је тешко падала честа промена места пребивалишта?*

НЂ: *Промена места пребивалишта пада тешко, наравно, али посао је посао.*

НС: *Да ли Сте заволели ову школу?*

НЂ: *Како да не, овде су ми деца много драга.*

НС: *Да ли волите посао који радите и зашто сте се определили баш за овај позив?*

НЂ: *Да га не волим не бих га ни радио. Ја сам заправо желео да упишем техничку школу, али ме је отац натерао да упишем учитељску академију која је трајала 5 година. На срећу, посао ми се допао од првог дана и ево са уживањем га радим већ 40 година.*

НС: *Колико је тежак посао наставника?*

НЂ: *Ако болиш посао и децу онда није тежак. Мени посао не представља тешкоћу. Остварио сам контакт са децом, успешно сарађујемо, тако да ми заиста није тешко.*

НС: *Шта је Ваш највећи успех?*

НЂ: *Када сам радио у Босни водио сам секцију Лига младих лингвиста. Ученици који су похађали ту секцију су били прваци у БиХ. Док сам радио у Хрватској освојили смо прво место у Лазаревцу за литерарне радове, итд. Заиста их је било пуно.*

НС: *Шта мислите о ученицима некад и сад?*

НЂ: *Деца су деца. Некада су били мало послушнији и вреднији.*

НС: *С обзиром да сте разредни старешина 8-2, шта мислите о њима и да ли памтите неки посебан догађај везан за њих?*

НЂ: *Моји осмаци су добри- најбољи у школи. Екскурзије са њима посебно памтим, јер смо се на њима лепо дружили. На екскурзијама смо другари, па они умеју да отворе срце, да се повере, а то се никад не заборавља.*

НС: *Најсмешнија ствар коју сте чули од ушеника је?*

НЂ: *Ученик пита који је то глаголски облик. Ја идем у школу? Ја оговарам: „Што је презент.“, а он ће: „Одговор није тачан, тачан одговор је – ја губим време“*

НС: *Да ли има повлашћених ученика или су сви једнаки?*

НЂ: *На часу су сви једнаки, нема повлашћених.*

НС: *Чули смо да ускоро одлазите у пензију, да ли је то тачно и да ли ће Вам недостајати посао?*

НЂ: *Тачно је, а посао ће ми свакако недостајати. Ја много волим децу, биће ми тешко.*

НС: *Шта Вас најлакше изнервира?*

НЂ: *Мене ништа не може да изнервира, ја сам баш сталожен.*

НС: *Да ли постоји нека одлука због које се кајете?*

НЂ: *Не кајем се ни због чега. Према ученицима сам увек био благ, јер се виком и циком ништа не може постићи. Увек сам давао веће пцене да их наградим за уложени труд.*

НС: *Када би сте се поново родили, били би Сте?*

НЂ: *Исто, не бих променио занимање.*

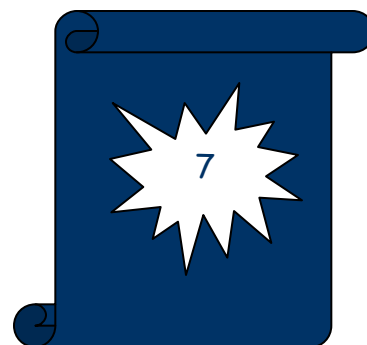
НС: *Ваш животни мото?*

НЂ: *Учити, учити и само учити!*

НС: *Хвала Вам пуно на сарадњи и одвојеном времену.*

НЂ: *Хвала вама, било ми је баш пријатно да попричам са вама.*

Новинарска секција

ЗАНИМЉИВОСТИ И ВЕРОВАЊА

* Да ли сте знали о животињама?*

- Док спавају делфини пливају кружно и једно око држе отворено. Тако су на опрезу због могућег нападача.

- Када су истраживачи угледали животиње које скакућу, питали су староседеоце Аустралије како се оне зову. Збуњени Абориџини одговорили су „Кангари“, што значи „не разумем“. Уверени да су се разумели, истраживачи су о овој животињи почели да говоре као о кенгуру.

- Панде дневно проведу дванаест сати хранећи се младунцима бамбуса.

- Животиња која најдуже живи је зракаста корњача која може да живи и 200 година.

- Плави кит је највећа животиња која данас живи и која је икада живела. Бебе кита су највеће бебе међу

сисарима - приликом рођења дугачка је скоро као половина мајке.

- Алигатор не може да се креће уназад.

- 100 јаја величине кликера држи у устима до тренутка када јаја треба да се излегну, мужјак врсте зване риба мачка.

Веровања

- Ћаволова кула- Необично дело природних сила је Ћаволова кула. Она је, у ствари, вулканско гротло по коме је лава, хладећи се док се сливала, извајала дуге вертикалне бразде. По старој индијској легенди, те бразде су трагови канџи џиновског медведа који је некада ту живео.

- Олујне птице- Према веровању америчких Индијанаца, муње и громове изазивају олујне птице. Њихове пламтеће очи стварају муње, а лепет огромних крила производи звук грмљавине.

- Помрачење Сунца- Стари Кинези су веровали да до помрачења Сунца долази

када неки змај прогута
сунце. Код Египћана змија
Апоп напада Сунце; у Перуу
јагуар прождире Сунце, а
код Индуса демон Рахуј.

- И ДА ИМАМ НЕ БИХ ВАМ
ДАО, А ИМАМ-

-ОД МОГУЋИХ СЕДАМ
ЗАДАТАКА РЕШИЛА САМ
ДВАНАЕСТ-

- ДЕЛОВИ ЕЛЕКТРОМОТОРА
СУ РОТОР, СТАТОР И
БЛАТОБРАН-

- УЧЕНИК ЈЕ ЗАКАСНИО НА
ЧАС-

НАСТАВНИК: „ ЗАШТО
КАСНИШ?“

УЧЕНИК: „НИЈЕ МЕ УСТАЛА
МАМА.“

-РИБЕ СЕ ДЕЛЕ НА ВОДЕНЕ
И МОРСКЕ-

ДРАГИ УЧЕНИЦИ, ОД ОВОГ БРОЈА
ИМАЋЕТЕ ПРИЛИКУ ДА ГЛАСАТЕ ЗА
НАЈ БИСЕР КОЈИ ЋЕ БИТИ ОБЈАВЉЕН
У НАРЕДНОМ БРОЈУ БИЛТЕНА
НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА

ЈЕДИНИЦА- ПУТ БЕЗ
ПОВРАТКА

ДВОЈКА – ОБРАЧУН С
ОЦЕМ,

ТРОЈКА – ИМАТИ И
НЕМАТИ

ЧЕТВОРКА – ИСТИНИТЕ
ЛАЖИ

ПЕТИЦА – САН ЛЕТЊЕ
НОЋИ

*ПОГУБЉЕНИ ЈЕ БИО ОСУЂЕН НА СМРТ

ПРОФЕСОР: „ПРОЧИТАЈТЕ ОВО
КОД КУЋЕ.“

УЧЕНИК: „ЈА ИМАМ СТАН.“

ПРОФЕСОР МАТЕМАТИКЕ:
„ОВАЈ ЗАДАТАК НЕМА
РЕШЕЊЕ, АЛИ МИ ЋЕМО ГА
ИПТАК РЕШИТИ.“

ПРОФЕСОР ЕНГЛЕСКОГ: „
РАЗЛИКА ИЗМЕЂУ ОВЕ ШКОЛЕ
И ЛУДНИЦЕ ЈЕ У
ТЕЛЕФОНСКОМ БРОЈУ

Наша литерарна секција и ове године ради пуном паром под вођством наставника српског језика Ђокић Ђорђа. Овај пут ћемо вам прво приказати радове које су написали осмаци који су нас прошле године напустили. Новије саставе наших надарених ученика имаћете прилике да прочитате одмах након њих.

- На крају стазе дуге осам година-

Ускоро ће и крај нашег осмогодишњег дружења. Како је само брзо прошло наше другарство, као трептај ока. А сећам се као да се десило јуче; наших лудорија, групног бежања са часова, провокација, наших срећних и тужних тренутака. Слагала бих кад бих рекла да ми је свеједно.

Можда речи да хоћемо што пре да одемо су само маске које скривају нашу

бол и тугу, а нико не зна да се иза тих маски крије наше цело детињство, проведено заједно у добру и злу. На истом месту, у истој школи где смо се састали, ту се и растајемо, сада не за време летњег распуста, него за сва времена. Стари орах иза наше школе је последњи пут променио своју одећу, од беле бунде до пролећне јакне. Мислим да не постоје речи којима бих описала ову тугу у мом срцу која ме из дана у дан све више гуши и броји сате до нашег последњег сусрета. Најтеже ће ми пасти растанак од моје сестре и најбоље другарице из школске клупе која ми је увек помагала када бих се нашла у некој невољи или проблему, али не бих слагала када бих рекла да сам и ја њој помагала. Али тешко ће ми пасти одвајање и од осталих другова и другарица. Никада их нећу заборавити, памтићу их заувек, јер пријатеља као што су они има мало на овом, помало чудном свету.

Свако ће изградити

своју будућност, имаћемо успоне и падове у животу, али надам се да ће свако од нас изаћи на прави пут и бити оно у чему је најбољи, јер ми градимо своју судбину, а не она нас. Наравно, да не заборавим наставнике који су нам увек помагали и испуњавали барем део онога што би их замолили. Хвала им што су успели да се изборе са нама свих четири година.

На крају додајем ове стихове:

„ Заједно смо били неколико година, и када је сунце сијало и када је много суза пало, били смо једина нација, били смо и остали најбоља „ 93“ генерација“, јер мислим да ови стихови говоре више од хиљаду речи...

Милена Трујановић VIII-2

- Растајемо се, памтићемо-

Пролази и последње пролеће мог осмогодишњег школовања, пролазе и нестају школски дани у овој

школи за које ме веже много лепих успомена.

Осећања се непрекидно смењују као дан и ноћ. Шта се то заправо збива у мени и око мене. Зашто се туга и срећа смењују као годишња доба, само много чешће? Зашто? Одговор је дубоко у мојој души у мом срцу. Сама помисао да се растајемо са својим друговима и другарицама, да једно моје велико пријатељство лагано ишчезава у неповрат, а заједно с њим одлази и део мог детињства, доводи ме до суза. Да, до суза које се лагано котрљају низ моје лице. Четири године проведене заједно у истој клупи, у истој школи, памтићемо свако на свој начин. Сачуваћемо лепе тренутке, што смо заједно доживљавали, незаборавне екскурзије, излете па и понеку препреку између нас. Дани тако брзо пролазе, а ја сам све више тужан. Растаћемо се ускоро, а у срцу носићемо лепе успомене и доживљаје које смо заједно провели. Биће ми жао када се будем растао од својих другова и другарица. Сећам се свега као да је јуче

било, када смо први пут у школу пошли. Све нам је било чудно, непознато, али убрзо смо се спријатељили. Од нас деветнаест свако ће кренути својим путем као кликери када их баците низ степенице. Осам година прохујало је брзо, за трен и свако на своју страну иде. Схватили смо да време пролази и да на своје поступке морамо пазити.

Али када одете у неку нову средину, сетите се лепих дана наших заједничких школовања.

Александар Кришановић
VIII-2

- Растајемо се, памтићемо-

Једна мала девојчица хода стеновитим путем. Спотакне се и опет се подиже. Стиже до једних старих врата, отвара их и угледа свој пут посут латицама ружа. Додирне једну белу ружу, убоде се и мало заплаче. Хода и даље том стазом у недоглед.

Чим се прободих сватих да је то био само сан,

али не и обичан. Схватила сам да је готово са мојим детињством, са луткицама и малим медама, са преписивањима и са љубавним писамцима, да је то све готово. Само заклапам очи, пуштам да слике пролазе поред мене и све нестаје као магла око поднева. Другови су ми постали као породица, наставници као фамилија. Тешко ми је да не заплачем, гуше ме сузе, понека и кришом склизне, али је брзо обришем да то нико не примети. Нема више добацивања и маштања у недоглед. Све је то избрисано. Радо ћу се сетити свега, јер ме све усхићује, осмех моје другарице, поздрав мог друга. Знам да ћу упознати нове људе, али никада неће бити као пре. Тишина празне учионице ме убија. Бриге ме савладавају, свака реч мојих другова ме радује. Покушавам да уживам, али не могу, превише је сећања за ових осам година. Расућемо се као шљиве када их мој деда стресе за ракију. Неки ће

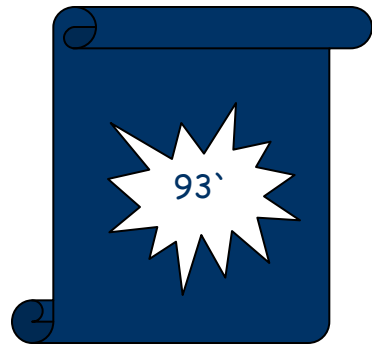
бити заједно, а неки не.
Осећам да ми у грлу стоји
превелико парче меса и да
ме гуши. Поток суза ме
надвладава.

Све ће ми остати у
сећању. Молим бога да их
видим, да се опет нађем с
њима. Збогом мојих
четрнаест година.

Александра Јовић VIII-1

-Догодило се-

Тириловац је крај на коме
су се некада златили чувени
смедеревски виногради. У
позну јесен ширио се мирис
зрелог грожђа и воћа. То је
испуњавало сваки делић
ваздуха. Златно брдо. На
њему сунце као да топлије и
дуже греје природу и људе.
Крај, који својим изгледом,
положајем, ту у близини
велике реке, очарава и
зауставља пролазнике, како
би уживала у лепом,
богатом и необичном
крајолику. Неки ће ту заувек
остати. Али, тек пре
неколико година, ова земља,
по којој је цео крај познат

открила је тајну, људску,
уобичајну, али ипак тајну.
На месту некадашњих
винограда, дубоко у земљи,
лежао је вековима скривен
мали антички саркофаг, кога
је на светлост дана изнео
огроман, захуктали
ровокопач. Његови оштри
шиљци пробали су стране
оловног саркофага, који је
вековима одолевао зубу
времена. Нама је откривена
дуго чувана тајна овог места.
У њему, девојчица
пристигла из једног далеког
времена, непознатог
света. Као познаник и
неочекивани гост, али као
неко кога смо можда и
ишчекивали, а нисмо знали
да ли ће и када стићи.
Записано је име Аурелија.
На саркофагу урезани су
ликови римских богова, од
којих је најупадљивији и
најлепши лик бога сунца. То

свакако говори о лепоти ове девојчице, њеном златном имену. Аурелија или Златица-Злата. Вековима су је чували ови златни виногради, скривали њену тајну, услушујући вољу богова, вољу бога сунца. А када је, тако ја помислих: „Можда само спава.“

Изненада ми се учини као да су виногради нестали, као да цео овај крај има другојачији изглед. Постало ми је некако самотно, без сунца, без живота. Без Аурелије. И тајне почињу да се рађају. Роје се питања, све мање одговора и све више маште. Као да је одједном постала наш савременик, сведок наших дана и наше стварности. Зато опет помислих – можда ипак само спава!

Далибор Матејевић VII-2

- Занимљива личност-

Затварам очи иразмишљам. Испред мене пролази безброј драгих ликова. Ту су мама, тата, баба, деда, тетка. Пролећу и сви моји другови и другарице. Ту је и мој деда Јова.

Знају га и воле сви клинци из моје улице. Деда Јова је стриц мога тате и ми га волимо као члана наше породице. Он живи у малој кући на брду. Његова деца живе негде далеко. Само понекад долазе да га обиђу. Тада је деда Јова најсрећнији човек, како он каже на целом свету. Свако јутро, скоро у исто време, иде да купи новине, хлеб и млеко. Увек носи шешир и стари изношени капут. Његово изборано лице красе велики бркови и очи које увек зраче неком топлином. За нас, децу из улице, често има лепе речи и понеки савет. У џепу његовог старог капута има бомбоне које дели деци. Жуљевите руке, којима нас милује, говоре како је у животу много радио. О томе нам и он

често прича увече када се окупимо испред куће. Тада прича о својој деци и о унуцима који су далеко. Волео би само да му чешће пишу. Зато и деда Јова воли када му је двориште пуно деце. Ми га подсећамо на његове унуке који ретко долазе, а мене и моју сестру такође зове унукама. Увече када падне мрак у дединој кући гори светло. Тада он у својој самоћи прегледа албуме са сликама и чита давно написана писма.

Маја Стојановић VII-2

- Занимљива личност -

Једног прелепог поподнева кренула сам у шетњу. Шетала сам шеталиштем. Онда се неки висок дечак, тамног тена и крупних очију закуцао у моја леђа. Узвикнула сам: „Побогу, где гледаш, зашта ти служе те велике очи?“ Погледао ме је са неким погледом који је

говорио да му је искрено жао. После кратког времена шапутом је проговорио: „Испричавам се.“ Почела сам да се смејем веома гласно. Он је поцрвенео. Јагодице су му биле црвене као папричице. Очи су засијале од суза. Чинило ми се да му се и носић искривио на десно. Док му је брада дрхтала, покушавао је да нешто каже. Онда му је једна суза склизнула низ лице и пала на лаковане ципеле. Висиле су му неке врећесте широке панталоне док се уска црене јакна лепо смешкала. Затим је промрмљао: „Нисам ја крив што сам Хрват“. Помислила сам како сам била груба и злобна и одлучила сам да се извиним. Оборила сам поглед и са сузама у очима се извинила. Он је сад почео да се смеје исто као и ја мало пре. Била сам збуњена. Док се он кикотао, његове очи су се смешкале. За око су ми запале његове веома занимљиве црте које су се сецале и укрштале. У његовом лику сак видела безброј облика и слика.

Онда се смирио и упитао ме: „Какав сам глумац, а?“
Била сам помало љута, али сам ипак пристала да седнемо на малу клупу да се мало боље упознамо.
Видела сам да има неки чудан смисао за хумор. Из џепа је извукао мало жуто блокче и прочитао неколико његових песама. Рекао ми је да се труди да буде што посебнији и различитији од других. Рекао ми је да мора да крене јер га чека час каратеа, затим и црквени хор.
Ова занимљива личност се све више удаљавала од мене скачући на једној ноzi.
После тога се никад више нисам видела, али ће заувек остати у мом сећању.

Татјана Брјазовић VII-2

-Био је сав црвен од беса-
Недеља је. Мој тим се упутио у Бољевац на последњу утакмицу у овој полусезони.
Пошто смо после благог вођства у првом полувремену изгубили, погнутих глава вратили смо се у свлачионицу. Тренер је изнервирано, негледајући како трпао маркере у кесу. Наиме, био је љут на нашег штопера Гицка, јер су противници користили његове грешке шансама за гол. Нешто је засметало Гицку и он опсова.
Одједном се тренеру зацрвенеше очи, коса му се дигла на глави и он се љутито раздра: „Откуд теби право да вређаш и да се љутиш, јер све што знаш и умеш показао си малопрена терену. Идеш ти да даш гол, е, па не може бре, не може. За то су задужени Перица и Бојан, не знаш, ти, то, не!“
Гицко је устао подигнутог носа и рече: „ Ти ће` ми кажеш!“
Само је то чекао тренер који је све уложио у један клуб: „

Не можеш са мнош да се
расправљаш! Не плаћаш
чланарину, не плаћаш пут,
мислиш да си неко и нешто",
набрајао је на прсте, „е па
ниси, ниси!“ „Дао сам ти и
место у првој постави, ни то
ти не ваља, хоћеш шпица,
крило, шта хоћеш?“ Гицко се
узнемирено паковао. Сурова
истина га је погодила. У
очима му засијаше крупне
сузе, осећао је грижу
савести и кривицу, коју није
желео да призна. Викао је
још пар минута а онда рекао
смирено: „У понедељак
врати дрес, ти више не
играш за овај тим, ако си
икад и играо. Нико неће ући
у аутобус док не плати пут,
нико!“ Уплашено, заузимали
смо места око Филипа,
вадећи паре.
Било је страшно слушати и
гледати тренера који је због
два-три примљена гола био
сав црвен од беса.

Миљана Степановић VII-3

-Ђачки несташлуци-

Иван се са Иваном свађа,
а Стефан из задње клупе
Каролину гађа.

Наставник стално виче
- тише, тише, Никола
и даље пише.

Док Милош
наставнике замајава,
Дарко у задњој клупи спава.

Стешић к` о кртица ћути,
а Виолета увелико мути.

Антонела Ивана
лупа по носу,
а Далибор Ивану чупа косу.

Кад Сања оперу пева,
Звездан у задњој клупи
обавезно зева.

Тамара се важна прави,
јер јој Каролина
увек нешто јави.

Аца Сању гњави,
а она неће да се јави.

Миљан Тамару воли,
али та љубавкод њих
уме да заболи.

Стефан Каролину
стално провоцира,
а она плаче
и не да себи мира.

Срећко је дебељуца,
на часу заспи и бунца.

Дани би нам били сиви,
да не влада хаос живи.
Кад се наше одељење скупи
тад нико не може да ћути.
Свако се са сваким свађа,
свако сваког овде гађа.

И тако прође година сва,
али никако да се промени
одељење шесто два.

Флорић Антонела VI-2

-Одмор-

Велики је одмор,
звоно звони,
Далибор и Стефан,
јуре се по школи,
наставница виче:
„Смирите се више!”

Миљан се врпољи,
по торби нешто тражи,
и рече: „Баш ме уво боли!”
док Миша наставника замајава,
Ивана се са Иваном расправља.

Стешиић нешто чита,
а Аца Сањи:
„Што ме тако гледаш,
кад ми пољубаца не даш!”
Док се Антонела прави нека,
Никола каже: „Баш си „cool”
фамус!”

Лазаревиић Тамара
и Мучиић Каролина VI-2

НАУЧИМО НЕШТО О ПРАВОПИСУ.....

Као што сте већ навикли, у оквиру наше сталне рубрике НАУЧИМО НЕШТО О ПРАВОПИСУ наставник српског језика Ђокић Ђорђе вам је и овај пут припремио нешто занимљиво. Овог пута употребу сугласника Ч - Ћ и Ѓ - Џ. Надамо се да ће Вам се допасти.

Аутори: Наташа
Маринковић, Снежана
Николић, Ђорђе Ђокић и
новинарска секција